

Один з найбалакучіших народних депутатів країни, законодавець моди на вишиванки та MVP останньої гри у клубі Андрій Шкіль розповідає, як перегравав знавців у телевізорі, і чому «Що? Де? Коли?» для політика – це від’ємний піар.

- Як давно ви дивитесь програму «Що? Де? Коли?»? Які ваші найдавніші телеглядацькі спогади?

- Коли ми говоримо про «Що? Де? Коли?», то, звичайно, останніми роками я дивлюся вряди-годи. Але свого часу, коли починалася ця передача... Я пам’ятаю перші її випуски, і свого часу я не пропускав аж доти, доки існував Радянський Союз. Після його розпаду й ліквідації мене затягнули трошки інші інтереси, і я втратив можливість постійного контролю за цією передачею. Але можна сказати, що в ті роки, коли це була, напевно, найцікавіша і найменш політизована передача, я дивився її із задоволенням, і було цікаво. Я не вболівав ні за кого, чесно кажучи: ні за гравців, ні за глядачів. Але мені був цікавий сам процес. Часто рахунок у мене був кращий, ніж у знавців (залежно від команди: не всі вони буди рівні).

- Чи є у вас улюблений знавець чи улюблена команда?

- Бялко я пам’ятаю дуже добре. Бурду з його характерним голосом. Команду як таку – чесно

кажучи, не можу сказати. Якби я вболівав за когось, або навпаки - проти когось вболівав, я б запам’ятав. А так я чесно й відверто скажу, що я вболівав за процес. Процес пошуку відповіді, логічний хід: чи мій правильний, чи їхній. Бо було дві ситуації: коли ти не знаєш відповіді, то ти береш участь сьомим гравцем. Ти думаєш: «А, цей хід – неправильний, а ця відповідь є правильна». А часами бувало, що я точно знав правильну відповідь. Часами я вгадував правильну відповідь, а вони ні. Тому саме цей процес мене цікавив.

- Коли вам запропонували сісти за ігровий стіл, яка була ваша перша думка?

- Перша думка? Якщо чесно – погодитись. Потім я думав, погодитись чи ні. А перша – погодитись і все, більше я не думав. А потім вже я почав міркувати, чи це потрібно, почали працювати процеси, які характерні для політика, а не для простої людини. Як людина я одразу погодився.

- Розкажіть про свою команду. Хтось з ваших партнерів розкрився для вас з нового боку під час гри?

- Я від усіх людей, які були присутні в грі, очікував достатньо високого рівня. І так воно і сталося. Відверто можу сказати: щоб хтось здивував – ні, бо я очікував такого високого рівня: і обговорювального, і результативного. Ніхто там не відмучувався, не робив вигляд, що бере участь, а насправді був присутній тільки для того, щоб мелькнути на камері. Ні, командна гра була, і я впевнений, що складом цієї команди можна грати й перемагати в подальшому.

- Ваша команда – єдина у зірковій лізі, яка під час гри не зламала жодної ручки. Ви що, зовсім не нервували?

- Я думаю, що насправді трема була. Але – абсолютно не нервували. Просто не було там такого моменту. Хоча, звичайно, мені хотілось більш переконливо сказати, що на це питання треба відповідати САМЕ ТАК, це є правильна відповідь. Але – прийняв рішення капітан, людина відповіла... Це хоча б не був переломний момент. Всі наші помилки були в непереломному моменті. Тому, можливо, не було нервів. Якщо б помилка вирішила, програли ми чи виграли, - думаю, все було б інакше. Гра була рівна, і тому не було причин для нервування. Бо найгірша ситуація була на початку, коли всі трошки освоювалися, і там не до нервів було.

- Коли рахунок став 0-2 і випало непросте питання про Наполеона, усе виглядало досить песимістично, але ви, як чарівник, звідкись вицупили ту версію про туман, і гра з цього моменту пішла зовсім інша. Ви вивчали біографію Наполеона?

- Є такі біографії великих людей. Наполеон – це та біографія, яку я вивчав із захопленням серед біографій людей, які мали авторитарну форму правління. Це я в силу необхідності вивчав. Якщо чесно і відверто, то той момент, звичайно, я не пам'ятав, не пам'ятав повністю цю історію. До мене зовсім інші деталі приходили, але не в цьому був сенс питання. Питання було не на знання, звичайно, а на логіку. Але просто знаючи, які логічні рішення приймав Наполеон, було дуже легко прорахувати, що саме в такий спосіб він це розрахував. Але сам цей факт на той момент я не пам'ятав.

- Яке питання вам здалося найбільш цікавим?

- Я б визначив найцікавішим питання з оком і літерами алфавіту. Але я також відніс би до цього і друге питання – про людину, яка перетворилася на мавпу. Ці питання для мене майже тотожні, вони мені дуже сподобалися. Цікаве питання було оце, про алфавіт. А якщо говорити «сподобалось»... Ну, можливо, воно не таке тяжке, але мені сподобалася просто сама сентенція про ледаря, про те, що він прив'язав собі цю соху до спини і перетворився на мавпу. Це просто мені з філософської точки зору сподобалося.

- Пан ведучий серед гравців-зірок, яких можна хоч завтра взяти до клубу на постійній основі, назвав вас. Що ви з цього приводу думаєте?

- Це мене безмежно тішить, тішить моє самолюбство. Я б із задоволенням відгукнувся на цю пропозицію.

- Як гадаєте, після вашої гри у клубі піде мода на вишиванки під смокінг?

- Я думаю, цілком можливо. Якщо вона пішла у Верховній Раді, то, думаю, це може бути популярно і в «Що? Де? Коли?». Тим паче, що воно не суперечило одне одному.

- На вашу думку, що може дати політикові участь у грі «Що? Де? Коли?». Окрім піару, звичайно...

- Ви знаєте, це також піар відносний. Якщо там виглядати незграбно й неякісно, то це буде від'ємний піар. Хоча і кажуть, що будь-яка згадка в пресі, крім некролога, - це є позитивно для політика. Хоча думаю, що це радше для зірки, а для політика потрібний тільки позитивний піар. Але знаєте – це дає, по-перше, відчуття командності. Це справді дуже важливо. Я, чесно кажучи, вкрай рідко беру участь в командних іграх, тобто я не граю у футбол, волейбол. Це складно зробити, зібрати ці команди. Я більше в індивідуальних видах спорту. І друге – це підточує гостроту розуму. Звикаєш реагувати не на випадки суперників, не на випадки влади, коли ти в опозиції (чи навпаки – опозиції, коли ти влада), а на інтелектуальні виклики. Що, на жаль, в українській політиці – велика рідкість.